

uitgewaaid. Van den zeekant kwam een Westenweidewindje over de halmen naar haar toegehuppeld. Een golvende beweging deinde over de graszee. 't Briesje bracht zilte frisheid aan.

Haar longen ademden begeerig de zuiverheid in, brachten die op haar ziel over. Alles, alles, wat haar zinnen werd aangedaan, genoot haar ziel dubbel. Frischheid, pure reinheid, eindeloze rust en klaarte.

Haar oogen zagen den opengewaaiden hemel en de al lage doorgebroken zon.

Laag in 't Westen, lag als vlak op de duinaanplanting een breede gele band, die om de zon verbloedde.

Uit de wei en de tuinen stegen geuren, zoet en zuiver. De wind bracht ze Jo over en liep door 't lange lisch en riet aan den slootover. Er werden geluidjes uitgesmoezeld, ritselingen, welke haar oor behaagden. Soms lichtte 't koeltje de krulletjes van haar voorhoofd op. Dan sloot ze even haar oogen, of een kalme koude hand heur haar naar achteren had gestreeld.

Of haar rokzoom wapperde op en de dungekouste beenen werden koud. Werktuiglijk trok ze de knieën op en sloeg er de armen omheen.

Stil, passieloos zat ze, de oogen op de vliedende zon, van geen zondige neiging zich bewust, een zoet, zuiver kind, haar heele bestaan gekeerd naar de geestelijke schoonheid van 't buiten.

Ze voelde een verlangen opkomen, een mateloos verlangen, dien hemel tegemoet te gaan, opgenomen te worden ook in die groote goddelijkheid.

Een sterk gelooven stond in haar, dat God was in die onuitsprekelijke schoonheid.

„Als Hij kwam, als Hij kwam” prevelde ze en ze zette de tanden op elkaar en kneep de handen ineen, „dan was ik volkomen bereid.”

De zon was weggezakt. Uit de slooten rees een witte damp, die zich langzaam naar 't midden van 't land uitsluerde. Jo rilde

plotseling. De vochtigheid en de toenevende kilte riepen haar uit de hooge wereld terug.

Ze zag den aankomenden nacht en voelde een even duistere eenzaamheid, die haar met zichzelf te raden gaf.

Haar hoofd rustte nu op haar arm. Een knagende behoefte voelde ze naar haar steun, wiens liefde ze had meegedragen in de diepe liefde voor de natuur, haar liefde, hier langzaam ontbloeid.

Zou ze Leo naast zich kunnen hebben, op de wandeling door de tuinen, door de Meische avondlucht?

Nee, o nee. Ze had 't kunnen kermen van afkeer. Met een soort haat dacht ze aan haar verkeerde neiging.

Hoe was 't mogelijk, dat ze ginds zoo kon zijn!

Kon ze de goede indrukken meenemen, en er haar voordeel mee doen! Dat leek zoo makkelijk uitgesproken in deze omgeving, maar de daden werden zoo moeilijk in de andere gedaan.

In de andere omgeving!

„'t Is invloed van omgeving en omgang!” zei ze halffluid. Viel er tegen te strijden? Ze had 't zoo vaak geprobeerd, maar ze wist nu, zoo lang ze met Leo bleef omgaan, was 't een overgeven aan de macht. De genezing zou hierin liggen, wanneer ze die omgeving meed.

Hoe moest ze dan doen?

Kon ze Henks moeder in vertrouwen nemen? Ze had zoo'n behoefte aan raad. Nee, niet doen. Daar zag ze tegen op, die zou haar toch niet begrijpen.

O Henk. Henks onmiddellijke nabijheid. Wat zou die goed doen. Even dacht ze 't zich in, dat ze zijn stappen hoorde op 't bruggetje, als vroeger en z'n nadering voelde, tot 't gras onder zijn voeten platgetreden werd en hij bij haar ging zitten. Dat ze met haar hoofd aan zijn sterken schouder uildrenzen kon haar innig verdriet.

O, dat geworstel met zichzelf in deze verlaten eenzaamheid.